

LBRIS

We know
books

Andrei Glăviteanu

Zugrav de păcate

paideia

emblematic
românia

București | 2025

Cuprins

Subiectiv	10
Cioburi de hârtie	28
Unghiul mort	56
Gfârșitul continuă	72
Fără... teflu	88
Plecat... nicăieri	112
Zugrav de păcate	138

Uneori scrisul nu explică, ci adună ce nu poate fi spus altfel.
Fiecare cuvânt a fost un loc unde am încercat să respir.
Dacă ai simțit vreodată că prezentul a trecut înainte să-l trăiești, cuvintele
mele au culoarea unei amintiri pe care nu vrei să o uiți.

Această carte nu te învață nimic.
Te face doar să vezi ceea ce era deja acolo.
În sufletul tău.

O carte care nu caută cititori, ci suflete care simt.
Cuvintele mele nu salvează nimic.
Nu am scris ca să conving.
Am scris ca să ascult ceea ce tăcerea nu mai putea duce singură.
Poate că asta e tot ce avem.

Cuvintele mele nu salvează nimic.

Am adunat în această carte iubirile care nu au avut nevoie de martori.
Nu e poezie ca formă. E poezie dincolo de suflet.

Unele tăceri nu pot fi purtate în tine fără să se transforme în poezie.

Am scris această carte nu pentru a spune ceva nou, ci pentru a recunoaște ceea ce există deja în fiecare dintre noi, o fragilă formă de adevăr.

Nu caut frumusețea perfectă a cuvântului, ci simplitatea lui onestă.

Scrisul e felul meu de a înțelege timpul, de a-l opri o clipă între două respirații.

E ceea ce rămâne după ce iubirea trece, dar nu dispare.

Poemele din această carte nu promit mântuire.

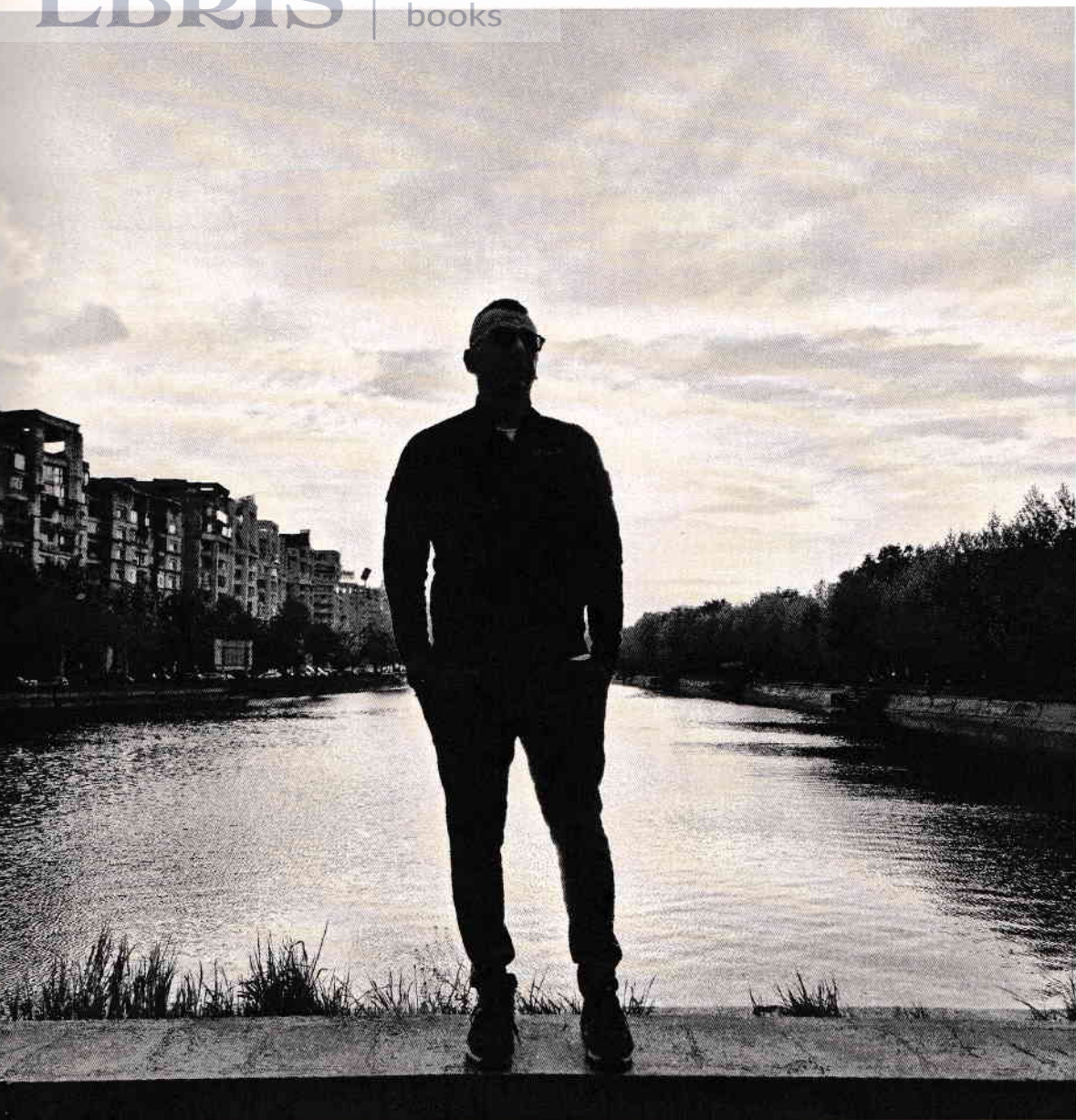
Doar liniștea aceea în care începi, încet, să te vezi.

Sunt ceea ce nu sunt.

Andrei Găvruta

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

Subjectiv

eu scriu în legitimă apărare.

(subiectiv)

eu sunt...

un gest pripit într-un univers
ce s-a pierdut pe sine,
în mine.

(nu)

voi ierta
greșiților mei,
zadarnica golgotă
ce o urc din noapte înspre zi,
degeaba.

– în marele nimic,
– vă rog, intrați!
– să vă risipiți!

(nu sunt o sală de așteptare)

vocile mi-au spus:

nu ești nebun!...

(cred)

ascuns-ntr-o lună plină,
un vis șoptește,
tainic,
povestea aripilor frânte.
(și îngerii au căzut)

(i-logic)
tot
împart la doi,
pe unu
și tot unu
îmi dă.
așa se definește
iubirea,
cred...

(dulce-acrișor)
într-o poveste
nescrisă,
rătăcesc
viscolit.

ce se naște din ploaie
soare mănâncă...
(blazare)

de după
masca măștii,
masca chipului
ascunsă
într-o poveste,
este.

(nimicul)
nu doare,
nu miroase,
nu are gust,
nu poate fi pipăit,
dar îl simt,
adânc,
înfipt
în țeastă

dovezi
(de bun simț)
cearcănele
(pe cerul nopții)
sunt
(stele)

a vanilie (crudă)
sau a scorțișoară (uscată)
miroase (trupul)
sleit (de timp)
(îmi plouă-n gură după niște viață)

Credința că pe un rost:
de dincolo de Cuvânt,
pe drumul Tău
am pășit.
(în felul meu)

pângăritele fecioare
se prefăcură în icoane
(necredința)

de-a dreapta binelui
și de-a stânga răului
(purgatoriu)

din când în când,
mor câte un pic.
din când în când
am răni, nu regrete.
(șușoteli)

punctul de unde începe tăcerea...

muribundul cuvânt rostit...

infinitul împletit în doară...

(aș putea fi)

circul lumii

unde se dă în spectacol

ziua de când mi-e toamnă

sunt

(concluzie)

adie-n șoaptă,

pe mucegăitul gest al închinării,

cuvântul rostit pe dos.

(paranteză profană)

după chipul și asemănarea cui îmi trăiesc viața...?

(frică)

ziua când m-am înecat cu soare,

a rămas datoare

cu a nopții uitare.

(regretul rânjit

al lumii de după cuvânt)